

ACC. N:R M. 10158: 1-3.

Landskap: *Skåne* Upptecknat av: *W. E. Wilhelmsson*
Härad: *S. Asbo* Adress: *Kvidlinge*
Socken: *Kvidlinge* Berättat av:
Uppteckningsår: *1946* Född år *1868* i *Brunnby*

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Tvösklagormas sång. s. 1-2.

"Se lokatten" s. 2.

Krypa genom "pleiden" s. 2.

Dansa "pleiladansen" s. 2-3.

Luf. 58.

Skriv endast på denna sida!

ACC. N:R M. 10158:1.

Landskap: Skåne Upptecknat av: N. E. Wilhelmsson
 Härad: Lödra Åsbo Adress: Kvidlinge
 Socken: Kvidlinge Berättat av:
 Uppteckningsår: 1946 Född år 1868 i Brumby.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

1.

Som svar på specialfrågelista, "Tröskslagornas sång" vill jag meddela, att jag började tröska vid 14 års ålder och höll på varje år till jag var medelåldrig. Tröskade tillsammans med äldre tröskmän, men aldrig har jag hört om talas några särskilda trösklåtar. För öfrigt var arbetet på den prästgården att ^{att} sjunga under detta, särskilt, ja omöjligen låt sig göra. Skulle det deremot menas sånger, om tröskningen, så kan det ju vara möjligt, fast jag aldrig hört eller hört om talas någon sådan. Ej håller vel jag hvad slagorna sade, eller ej något att iakttaga vid första slaget, utan att spotta i näsorna och lägga i med all sin kraft. Om någon hästskalle lades under timrade logar vel jag ej. Dessa logar voro bättre att tröska på än lerlogarna, men ansågos "lämna kroppen" = d. v. s. trötta mera.

Lu F. 58.

ans de semare. Hvad klangen beträffar, så var den i "jelankelozarna" alltid god. Jag väcktes som liten många gånger, vid 4-5 tiden på morgonen, af grannens tröskmän, som tröskade på "jelankela". Slagen på vår ört tänkte på trolldom i förbindelse med tröskning.

Som detta svar blifvit helt negativt, vill jag omnämna ett par andra saker angående bruk vid arbetet eller rättare under de korta arbetspauserna. Kom en yngre person in på logen, blef han ofta tillfrågad "vill du se lokatten". Vid jakande svar, lades slagan om halsen på den nyfikne och så klämde till, dock ej alltför hårdt. Ett annat var att krypa "genom juleiten". Man fastade med ena handen om ändan på "slauten", med andra om "hounolen", ställde sig bredbent, böjde sig framåt, sköt slaga och armar så långt in mellan benen som möjligt, föjde slagan upp öfver bakken, ryggen och hufvudet, utan att släppa taget om slagan, lät den falla ner framåt, lyfte först ena benet öfver och sedan det andra. Manövern var inte så alldeles lätt.

Närsta var att dansa "juleitadansen", den var inte så lätt den lättes och ej så värt många kunde, men jag var en af den i min ungdom.

Den gick så till: Man fattade slagens "hannol" med båda händer
höll denna lodrätt mot lojen, lät "slauten" ligga utåt densamma,
lyfte en härsmän, satte med "hannolen" "slauten" i svängning och
så att denna släpade på den soprade lojen. Nu gällde det för
dansören att tvickl höjys då "slauten" passerade. Farten ökades all-
mera till man knappt kunde följa slautens gång. Jag har sett
meställdes män dansa denna dans. Det är ju en del af barnens
lek "hoppa rep".

En fråga: Är Folkminnet och Folkliksarkiven samma institution?
Jers.